

La Roca i el castell al fons

Fot. Joan Mas

Himne a la joventut

Per Jacint Bellonch i Bosch

Jo vull cantar-te, joventut aimada,
 perquè ets l'enamorada
 de les fibres amoroses del meu cor;
 perquè brilles i ets formosa com la llum del dia;
 perquè ets poesia
 i perquè ets símbol de bellesa i d'amor.

Quin goig que fa la Plaça! La gent, tota abillada,
 avui hi és aplegada;
 els altres dies, trista, romàn en solitud.
 Avui, Festa Major, tot és llum i alegria.
 Ahir, amor dormia;
 avui s'és despertat, com mai xiroi i alegre, curull de
 [joventut.

Les mans entrelaçades, els joves i les noies
 semblen boniques toies,
 tot puntejant, alegres, la dansa de l'amor i la virtut;
 l'ampla plaça es torna verger de poesia,
 en tant l'amor fa via
 en els cors enamorats d'aquella joventut.

Veig dins de la pineda, que de mals vents abriga,
 la capelleta antiga,
 que cada any, per l'aplec, hi va gran multitud;
 i allí, a l'ombra amiga dels pins, prop la fontana,
 hi brena amb bona gana,
 entre sentors de menta i cants de joventut.

Veig la donzella gentil, dolça i bonica,
 de veu de música,
 que somnia i pensa en el jove volgut,
 i se li omple el pit de goig i alegria;
 és que ben prest hi nia,
 amb brasa amorosa, el foc de joventut.

Veig el jovincel que s'és tornat poeta
 perquè una joveneta
 li té robat el cor i la quietud;
 i, en escriure-li versos, li diu, en cada rima,
 que bojament l'estima.

Com embelleix les coses, la dolça joventut!
 Veig la parella, que de veritat s'estimen,
 com s'acaronen i es mimen,
 i fent ofrena al déu Amor d'aquest tribut,

van construïnt dins sa pensa, d'amor i delectances,
 llur castell d'esperances
 que imagina, segura i confiada, llur joventut.

Veig els esposos amb joia somrient-se
 i en un bressol movent-se
 un infantó, de llurs amors el primer fruit vingut;
 i els joves, pares plens d'amor, amanyagant-lo
 i dolçament besant-lo,
 contemplen aquell àngel, esclat de joventut.

Veig el pastor, el cantor de la muntanya,
 que amb flaviol de canya,
 va trenant cançons gaies d'idil·lis que han sigut;
 va corbat, tremolós, perquè ja els anys li pesen;
 més, els seus cants s'adrecen
 a la seva ja llunyana joventut.

Veig el pagès, que amb daler la fanga clava
 i després com la desclava,
 de la terra eixuta amb braç nervut,
 i no es cansa; té embranzida i resistència;
 té tota l'ardència,
 puix en ses venes corre sang de joventut.

Veig els camps, tan fèrtils i tan curulls d'ufana,
 de la serra i la plana,
 i la terra ben cuidada per el rústec sorrut,
 i aquella horta i la vinya benaurada,
 embellida i regada
 amb suors de més d'una joventut.

I veig el poble, que lluita i que progressa,
 i com son pas adreça
 pels camins venturosos del treball i la virtut.
 I veig que es va enriquint, i és exemplar de pobles,
 amb ses aficions nobles,
 que guien i encaminen la seva joventut.

Benhages, joventut, que ets goig i ets alegria!
 Més, ai, que ets flor d'un dia!...

Prò no vull entristir-me; sóc fort i tinc salut,
 i mentre pugui cantar i em senti l'ànima poeta
 tindrè per tu una amoreta;
 per tu, que ets amor i ets vida. Lloada sies, joventut!